

Arrest

nr. 316 134 van 7 november 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen
 X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
 Haachtsesteenweg 55
 1210 SINT-JOOST-TEN-NODE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2024 hebben ingediend om in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 december 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat M. DOUTREPONT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 21 juli 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 maart 2023 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 297 623 van 24 november 2023 vernietigde de Raad de beslissing van 10 maart 2023.

1.4. Op 22 december 2023 verklaarde de verwerende partij de aanvraag opnieuw onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.07.2021 werd ingediend en geactualiseerd op 29.11.2021, 17.01.2022, 31.08.2022, 13.09.2022 en 14.11.2022 door :

G.A., C.L. [...]

+ echtgenote

S.D.G., I.E. [...]

+ minderjarige kinderen

G.S., Dav.A. [...]

Geboren te [...] op xx.02.2008

G.S., Dan.A. [...]

Geboren te [...] op xx.04.2014

Nationaliteit: El Salvador

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen dienden op 06.03.2019 een verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd -op 05.03.2021 afgesloten met de beslissing 'weigeren van vluchtelingenstatus en weigeren subsidiaire bescherming' door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van de procedure — namelijk twee jaar — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van state, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen verwijzen naar de veiligheidssituatie in El Salvador. Betrokkenen verklaren bij terugkeer naar het land van herkomst blootgesteld te worden aan zwaar geweld vanwege de bendes die terreur zaaien. Ter staving refereren ze naar een verslag over de bende MS-13 (Insight Crime, MS13 in the Americas, p.4) en naar guidelines van de UNCHR (15 maart 2016). Echter, dit kan niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid daar deze documenten gaan over de algemene toestand in het land van herkomst. Betrokkenen blijven bij deze algemene verklaringen en passen deze niet toe op hun persoonlijke situatie. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor met betrekking tot hun eigen specifieke situatie. Het louter inroepen van documenten die een algemene melding maken van een onveilige situatie, volstaan niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt slachtoffer te worden van de onveilige situatie aldaar. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun VIB naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen — die als ongeloofwaardig werden bevonden — in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden

Daarnaast verwijzen betrokkenen naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse zaken. Dit kan niet worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkenen aangezien zij volgens voorgelegd paspoort de nationaliteit van El Salvador bezitten en bijgevolg geen toerist zon. Bovendien is dit een algemeen advies. dat niet wordt toegepast op de eigen situatie van betrokkenen

Betrokkenen beroepen zich op de onderbreking van het gezinsleven in het geval van een terugkeer. Volgens betrokkenen hebben hun twee minderjarige kinderen, die in België schoollopen, het centrum van hun

socio-economische belangen in België gevestigd. Ter staving leggen ze diverse steunbetuigingen en getuigenverklaringen voor. Daarnaast beroepen ze zich op het hoger belang van de kinderen en verwijzen hiernaar naar het artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de observatie nr. 15 van het Kinderrechtencomité en het artikel 22bis van de Grondwet. Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties. Deze verplichting geldt immers voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Daarnaast tonen betrokkenen niet aan dat de banden die hun kinderen Zijn aangegaan in België de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun socio-economisch leven zodanig gebonden zijn aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar El Salvador is uitgesloten. Uit de steunbetuigingen en getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde socio-economische banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid. Daarenboven merken we op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De verplichting om terug te keren betekent slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale en/of economische banden, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen en dat het bijgevolg in het socio-economisch belang is van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen.

Betrokkenen verwijzen naar het feit dat hun minderjarige kinderen in België naar school gaan en ze leggen hiervoor attesten van schoollopen, schooldocumenten, schoolresultaten en schoolrapporten voor. Het gegeven dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Verder verwijzen ze naar het hoger belang van de kinderen. Hierbij verwijzen ze naar het artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de observatie nr. 15 van het Kinderrechtencomité en het artikel 22bis van de Grondwet. Deze elementen kunnen eveneens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Het feit dat hun kinderen in België hebben school gelopen, geeft aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Dit verandert niets aan het feit dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat de scholing in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen verduidelijken of tonen niet concreet aan dat het belang van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen, zoals reeds aangehaald, immers niet dat hun kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. We wijzen er tevens op dat het oudste kind, gezien zijn leeftijd, reeds onderwijs moet hebben genoten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van het kind is. Immers, aangezien betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, wijzen we er nogmaals op, het in het belang van de kinderen is dat ze de administratieve situatie van de ouders volgen. Daarnaast merken we op dat betrokkenen niet aannemelijk maken dat hun kinderen geen enkele band meer zouden hebben met El Salvador. Betrokkenen en hun kinderen hebben immer de El Salvadoraanse nationaliteit en zijn in El Salvador geboren. Bovendien hebben betrokkenen ruim 43 (mevrouw), 42 (meneer), 11 (Dav.A.) en 5 (Dan.A.) jaar in El Salvador verbleven. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen op de hoogte zijn van de taal en cultuur van het land van herkomst, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Betrokkenen verwijzen naar de mentale gezondheid van het gezin en legt hiervoor de volgende verklaringen voor: verklaring opgesteld door CPMS psycholoog H.M.(ongedateerd) voor Dav.A., attestation de vulnérabilité psychologique nécessitant une prise en charge psychothérapeutique door psycholoog X.G.(dd. 25.11.2021) voor Dav.A., attestation de nécessité de suivi psychothérapeutique door psycholoog X.G.(dd. 25.11.2021) voor meneer en mevrouw. Betrokkenen beweren dat de oudste zoon mogelijks lijdt aan een PTSS en dat er een risico zou zijn op ernstige psychologische gevolgen bij een terugkeer naar El Salvador. Dergelijke psychologische attesten vormen echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de psychische problemen werden opgelopen of zullen verergeren. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan en of deze gesteldheid zal verergeren bij een terugkeer naar het land van herkomst. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de

patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem verteld, de medische problemen kan constateren.

Bovendien blijkt niet uit verklaringen/attesten dat betrokkenen niet in staat zouden zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden. Evenmin blijkt uit voorgelegde attesten dat betrokkenen niet in staat zijn de aanvraag tot machtiging tot verblijf in hun land van herkomst in te dienen. Er wordt niet aangetoond dat betrokkenen de psychologische hulp mocht die nodig zijn, niet in het land van herkomst kunnen verkrijgen of dat zij aldaar geen beroep kunnen doen op de nodige psychologische begeleiding en opvolging. Het klopt dat er verwezen wordt naar een prise en charge psychothérapeutique voor Dav.A. en een suivi psychothérapeutique voor meneer en mevrouw, echter worden er geen bewijzen voorgelegd dat betrokkenen deze hulp en opvolging niet in het land van herkomst kunnen verkrijgen. We wijzen er tevens op dat het hierbij ging om een éénmalig consultatie, dit werd aangegeven door psycholoog X.G. zelf 'nous nous sommes reconstruits à une seule reprise cependant' en dat er geen nieuwe elementen werden toegevoegd aan het dossier die aangeven dat heden ten dagen sprake is van een psychologische opvolging zowel voor Dav.A. als voor meneer en mevrouw. Deze elementen verhinderen een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de wetgeving dan ook niet.

Daarnaast beweren betrokkenen dat de psychologische kwetsbaarheid hen zou blootstellen aan behandelingen strijdig met artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar El Salvador. Het blijft echter bij een blote bewering. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die zijn bewering kan staven. De loutere vermelding dat hun psychologische integriteit in gevaar zou zijn volstaat niet om aanvaard te worden als een buitengewone omstandigheid. Waar verzoeker omwille van de hier ingeroepen medische problematiek een schending van artikel 3 van het EVRM meent te ontwaren, wijzen we er op dat het EHRM in medische aangelegenheden heeft geoordeeld dat een verwijdering in "zeer uitzonderlijke omstandigheden", te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. v. het Verenigd Koninkrijk). In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog "andere uitzonderlijke gevallen" mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder "andere uitzonderlijke gevallen" wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België). Betrokkenen maken echter niet aannemelijk dat hun ingeroepen medische problematiek onder "andere uitzonderlijke gevallen" valt. We wijzen er nogmaals op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat er sprake is van een ernstige medische problematiek die niet in het land van herkomst kan opgevolgd worden of de nodige behandeling afwezig zou zijn in het land van herkomst. Er wordt niet concreet aangetoond dat het indienen van de aanvraag bij de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting tot gevolg zou hebben (RVV, arrest nr. 261832 van 07.10.2021). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (dat betrokkenen Frans hebben geleerd, dat betrokkenen goed geïntegreerd zijn en graag gezien, dat het OCMW van Plombières heeft beloofd hen te werk te stellen indien hun verblijf zou worden geregulariseerd, de attesten slagen lessen frans het attest van de voetbalclub, bewijs van inschrijving op de muziekschool, attest van bijwonen van de protestantse kerk van Verviers door het gezin) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RVV 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.5. Op dezelfde datum wordt aan eerste verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die is genomen op grond van de volgende motieven:

"De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: G.A., C.L.
[...]

nationaliteit : El Salvador

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : voor zijn partner, mevrouw S.D.G., I.E. [...] en de minderjarige kinderen G.S. Dav.A., geboren op xx.02.2008 en G.S., Dan.A. , geboren op xx.04.2014, werd er eveneens op 22.12.2023 een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Immers vermits betrokkene één van de ouders, wettelijke vertegenwoordiger, is van de minderjarige kinderen is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van de ouders volgt.

Het gezins- en familie/leven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : uit de voorgelegde attesten blijkt niet dat betrokkene niet in staat is om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst in te dienen noch dat hij daar niet de nodige psychologische hulp, begeleiding en opvolging kan verkrijgen indien dit noodzakelijk blijkt.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de velenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

1.6. Ook op 22 december 2023 wordt aan tweede verzoekster en de minderjarige kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De hee [sic]r, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: S.D.G., I.E.

[...]

nationaliteit : El Salvador

+ minderjarige kinderen

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

*Het hoger belang van het kind : voor haar partner, mijnheer G. A., C. L. (R.R. *) werd er eveneens op 22.12.2023 een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Immers vermits betrokkene één van de ouders, wettelijke vertegenwoordiger, is van de minderjarige kinderen is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van de ouders volgt [sic].*

Het gezins- en familieleven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : uit de voorgelegde attesten blijkt niet dat betrokkene niet in staat is om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst in te dienen noch dat hij daar niet de nodige psychologische hulp, begeleiding en opvolging kan verkrijgen indien dit noodzakelijk blijkt.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de velenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Schending van:

o artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei

1955 (hierna « het EVRM ») ; o artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet;

o artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen;

o de algemene rechtsbeginselen van gewettigd vertrouwen en rechtszekerheid; o de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het beginsel van behoorlijk bestuur en het evenredigheidsbeginsel.

1. Eerste onderdeel: schending van art. 9bis Vreemdelingenwet

6. Artikel 9bis, § 1, Vreemdelingwet luidt:

« § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. »

7. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur sluit het recht op rechtszekerheid in.

Volgens het Hof van Cassatie houdt dit in dat

« de burger moet kunnen vertrouwen op wat hij niet anders kan opvatten dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van de overheid. Daaruit volgt dat de verwachtingen die de overheid bij de burger creëert, in de regel moeten worden gehonoreerd. De verwachtingen van de burger mogen evenwel niet gegrond zijn op een onwettelijke praktijk. »

Het evenredigheidsbeginsel is een beginsel van Belgisch en Europees (administratief) recht. De Raad van State heeft het als volgt gedefinieerd :

« une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition [en l'occurrence l'article 9], et d'autre part, leur accomplissement plus ou moins aisé dans les cas individuels et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale serait exposée s'ils s'y soumettaient. »

8. De bestreden beslissing miskent art. 9bis Vreemdelingenwet, alleen en gepaard met de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, en de beginselen van rechtszekerheid en gewettigd vertrouwen, daar ze overgaat tot een principiële uitsluiting van elementen die verzoekers hebben laten gelden als « buitengewone omstandigheden » in hun aanvraag, zonder dat deze elementen uitgesloten zijn door artikel 9bis Vreemdelingenwet en zonder dat verwerende partij een voldoende motivering daaromtrent geeft.

Zo luiden de motiveringen van de bestreden beslissing heel summair, wat dit betreft:

« De elementen van integratie (dat betrokkenen Frans hebben geleerd, dat betrokkenen goed geïntegreerd zijn en graag gezien, dat het OCMW van Plombières heeft beloofd hen te werk te stellen indien hun verblijf zou worden geregulariseerd, de attesten slagen lessen frans, het attest van de voetbalclub, bewijs van inschrijving op de muziekschool, attest van bijwonen van de protestantse kerk van Verviers door het gezin) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). »

Dit is zonder twijfel een principiële houding, en verwerende partij legt niet voldoende uit waarom de uitstekende integratie van de hele gezin in België, de verschillende opleidingen gevolgd door verzoekers, het feit dat de burgemeester van de gemeente waar ze wonen de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangeschreven om hun regularisatie te vragen, het feit dat het OCMW van Plombières herhaaldelijk heeft gesteld hen te werk te willen stellen, niet van dien aard zijn dat zij het vertrek uit het grondgebied en het verblijf in Salvador voor het uitvoeren van de administratieve procedures en de tijd die nodig is om een machtiging tot verblijf te verkrijgen, excessief bemoeilijken.

Het is nochtans duidelijk dat de (nauwe) banden die het gezin in België heeft opgebouwd, een lange afwezigheid van het gezin van het Belgisch grondgebied bemoeilijkt.

Deze principiële houding van verwerende partij vormt aldus geen voldoende motivering.

De Raad van State heeft nochtans reeds geoordeeld dat nauwe banden, a fortiori een reële integratie van de betrokkenen, als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet konden worden beschouwd . Constante rechtspraak van de Raad van State is ook dat de uitzonderlijke omstandigheden geen overmacht moeten uitmaken, maar wel omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag tot machtiging tot verblijf .

De Raad van State beschouwt de buitengewone omstandigheden als

« toute circonstance empêchant l'étranger qui se trouve en Belgique de se rendre temporairement dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour.i»

Ook moet er worden benadrukt dat elementen tegelijkertijd een buitengewone omstandigheid kunnen vormen alsook de basis vormen van motieven ten gronde. Deze elementen hebben dus betrekking zowel op de ontvankelijk als op de gegrondheid van de aanvraag 5.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen een passende en afdoende motivering in feite en in rechte vereisen. Deze motieven moeten bovendien uitdrukkelijk worden vermeld op de beslissing (formele motivering):

« la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs »

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen:

« que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet. »

In dezelfde zin :

« en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle. »

12

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen . De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven :

« veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause. »

« [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision.i»i

« le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. »

Door de elementen met betrekking tot de privé- en gezinsleven en tot de integratie van verzoekers niet als buitengewone omstandigheden te onderzoeken, maar door deze principieel uit te sluiten als behorende tot de grondvoorwaarden, heeft de bestreden

beslissing aldus een foutieve toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet gemaakt en schendt zij alsook de beginselen van formele motivering en behoorlijk bestuur.

Dit is des te meer zo in casu, gelet op de uitstekende integratie van verzoekers. Een burgemeester schrijft niet elke dag de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan om hiervan heel expliciet te getuigen en om, omwille van deze integratie, de toekenning van een machtiging tot verblijf te verzoeken.

2. Tweede onderdeel: schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven en van het hoger belang van de kinderen

9. De bestreden beslissing schendt ook de beginselen van recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, vevat o.m. in art. 8 EVRM en art. 22bis van de Grondwet, alleen en gepaard met de algemene rechtsbeginselen geciteerd in het middel, daar ze de privé- en gezinsleven van verzoekers, inbegrepen het hoger belang van hun minderjarige kinderen, niet op een voldoende wijze in acht heeft genomen.

Art. 8 EVRM stelt:

« Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »

Ook art. 22bis van onze Grondwet waarborgt het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven:

« Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht. »

10. Het begrip « privéleven » werd o.m. als volgt verijnd door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

« 29. The Court does not consider it possible or necessary to attempt an exhaustive definition of the notion of 'private life'. However, it would be too restrictive to limit the notion to an 'inner circle' in which the individual may live his own personal life as he chooses and to exclude therefrom entirely the outside world not encompassed within that circle. Respect for private life must also comprise to a certain degree the right to establish and develop relationships with other human beings. There appears, furthermore, to be no reason of principle why this understanding of the notion of 'private life' should be taken to exclude activities of a professional or business nature since it is, after all, in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity of developing relationships with the outside world.

This view is supported by the fact that, as was rightly pointed out by the Commission, it is not always possible to distinguish clearly which of an individual's activities form part of his professional or business life and which do not. Thus, especially in the case of a person exercising a liberal profession, his work in that context may form part and parcel of his life to such a degree that it becomes impossible to know in what capacity he is acting at a given moment of time.

To deny the protection of Article 8 (art. 8) on the ground that the measure complained of related only to professional activities – as the Government suggested should be done in the present case – could moreover lead to an inequality of treatment, in that such protection would remain available to a person whose professional and non-professional activities were so intermingled that there was no means of distinguishing between them. In fact, the Court has not heretofore drawn such distinctions: it concluded that there had been an interference with private life even where telephone tapping covered both business and private calls (see the *Huvig v. France* judgment of 24 April 1990, Series A no. 176-B, p. 41, para. 8, and p. 52, para. 25); and, where a search was directed solely against business activities, it did not rely on that fact as a ground for excluding the applicability of Article 8 (art. 8) under the head of 'private life' (see the *Chappell v. the United Kingdom* judgment of 30 March 1989, Series A no. 152A, pp. 12-13, para. 26, and pp. 21-22, para. 51.) »

Artikel 8 EVRM garandeert dus het privéleven in een ruime zin, inbegrip het recht tot een « privé sociale leven », of de mogelijkheid voor eenieder om haar of zijn sociale identiteit te ontplooiën.

Uit dat oogpunt garandeert dit recht de mogelijkheid om naar andere mensen toe te gaan en met hen nauwe banden te knopen en ontwikkelen . Dit recht beschermt aldus de persoonlijke ontplooiing.

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen . Aangezien deze bepaling primeert bovenop de bepalingen van de Vreemdelingenwet , is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer een beslissing te vellen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak, met inachtneming van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een « fair balance » moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Daarnaast dient te worden aangemerkt dat bij de boordeling van de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM, het belang van het kind een prominente plaats inneemt. Illustratief daarvan is het arrest *Jeunesse t. Nederland* van het EHRM, waar het EHRM de verplichting van de nationale autoriteiten om voldoende onderzoek naar de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van de beslissing heeft benadrukt, met het oog om effectieve bescherming te kunnen bieden en voldoende gewicht te kunnen toekennen aan de belangen van de kinderen:

« 106. While the essential object of Article 8 is to protect the individual against arbitrary action by the public authorities, there may in addition be positive obligations inherent in effective 'respect' for family life. However, the boundaries between the State's positive and negative obligations under this provision do not lend themselves to precise definition. The applicable principles are, nonetheless, similar. In both contexts regard must be had to the fair balance that has to be struck between the competing interests of the individual and of the community as a whole; and in both contexts the State enjoys a certain margin of appreciation.i»

Meer recent heeft het EVRM in zijn rechtspraak de waarde van het hoger belang van het kind bevestigd. Het Hof herhaalt het doorslaggevend belang dat administraties en jurisdicties een nauwkeurige analyse van de gevolgen van hun beslissingen op de betrokken kinderen voeren:

« the domestic courts must place the best interests of the child at the heart of their considerations 15 and attach crucial weight to it (see, *mutatis mutandis*, *Mandet v. France*, no. 30955/12, §§ 56- 57, 14 January 2016). »

In hetzelfde arrest heeft het Hof zijn rol als volgt omschreven:

« to ascertain whether the domestic courts secured the guarantees set forth in Article 8 of the Convention, particularly taking into account the child's best interests, which must be sufficiently reflected in the reasoning of the domestic courts" (*Neulinger and Shuruk*, cited above, §§ 133, 141; *B. v. Belgium*, no. 4320/11, § 60, 10 July 2012; *X v. Latvia*, cited above, §§ 106-107). »

Een gedetailleerde motivatie is van doorslaggevend belang om te getuigen dat met alle elementen rekening werd gehouden :

« Domestic courts must put forward specific reasons in light of the circumstances of the case, not least to enable the Court to carry out the European supervision entrusted to it (*X. v. Latvia*, cited above, § 107). Where the reasoning of domestic decisions is insufficient, with any real balancing of the interests in issue being absent, this would be contrary to the requirements of Article 8 of the Convention (*ibid.*; see also, *mutatis mutandis*, *Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG v. Switzerland*, no. 34124/06, § 65, 21 June 2012). In such a scenario, the domestic courts, in the Court's opinion, failed to demonstrate convincingly that the respective interference with a right under the Convention was proportionate to the aim

pursued and thus met a 'pressing social need' (*Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG*, cited above, § 65). »

11. Uw Raad heeft in zijn arrest dd. 24 november 2023, geveld lastens de eerste beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om machtiging tot verblijf ingediend door verzoekers, besloten dat verwerende partij geen argumenten had bijgebracht met betrekking tot het hoger belang van het kind. Terzake is de motivering wat dit betreft nog steeds onvoldoende, oppervlakkig en gestereotypeerd, zodat zij niet voldoet aan de vereisten en beginselen die hierboven werden omschreven. De bestreden beslissing stelt immers wat dit betreft:

« Betrokkenen beroepen zich op de onderbreking van het gezinsleven in geval van een terugkeer. Volgens betrokkenen hebben hun twee minderjarige kinderen, die in België schoollopen, het centrum van hun socio-economische belangen in België gevestigd. Ter staving leggen ze diverse steunbetuigingen en getuigenverklaringen voor. Daarnaast beroepen ze zich op het hoger belang van de kinderen en verwijzen hiernaar naar het artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de observatie nr. 15 van het Kinderrechtencomité en het artikel 22bis van de Grondwet. Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties. Deze verplichting geldt immers voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Daarnaast tonen betrokkenen niet aan dat de banden die hun kinderen zijn aangegaan in België de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij over het uitoefenen van hun socio-economische banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid. Daarenboven merken we op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkele tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De verplichting om terug te keren betekent bovendien slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale en/of economische banden, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokken de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen en dat het bijgevolg in het socio-economisch belang is van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen.

Betrokkenen verwijzen naar het feit dat hun minderjarige kinderen in België naar school gaan en ze leggen hiervoor attesten van schoollopen, schooldocumenten, schoolresultaten en schoolrapporten voor. Het gegeven dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone

omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. »

Bij vergelijking van dit argument met het argument dat eerst werd gegeven in de eerste bestreden beslissing van 10.03.2023, die door uw Raad nietig werd verklaard, wordt geen nieuw element of aanvullend argument toegevoegd om aan te tonen dat in casu rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind.

Zo houdt deze motivering houdt geen rekening met volgende elementen:

- o Bij zijn aankomst in België was Dav.A. vier jaar oud. Hij heeft ondertussen bijna de helft van zijn leven in België doorgebracht. Hij is enkel in deze taal geschoold geweest;
- o Dav.A. lijdt aan psychologische problemen die in kaart werden gebracht door Dhr. X.G. , psycholoog, die in een attest dd. 25.11.2021, gevoegd aan het dossier in de aanvulling van 29.11.2021, die stelt:

« Dav. a dû fuir son pays le El Salvador, car son père était menacé de mort par des gangs armés. Le départ a provoqué une ambiguïté entre la garante de sauver son père, la promesse d'un futur meilleur et un déchirement avec sa famille élargie. Arrivé en Belgique, Dav. a rapidement pu s'intégrer dans un tissu social dense. Brillant à l'école primaire, assidu à ses cours de solfège et impliqué dans son équipe de foot, l'enfance de Dav. semblait se développer de manière optimale. Un enfant heureux, sans problème.

Le passage l'école secondaire ainsi que l'incertitude d'un futur stable, ont contribué à une dégradation de son état de santé mentale.

Dav. présente des symptômes du trouble dépressifs aigu :

- Plusieurs fois par jours, il doit s'isoler pour pleurer (aussi bien dans les toilettes de l'école que dans sa chambre à la maison).
- Il se dit incapable de se concentrer car il ne peut se projeter dans un avenir sûr.
- Il décroche de certaines de ses activités et ment à ses parents en disant qu'il s'y rend. Pendant le laps de temps de l'activité, il s'isole, marche et pleure.
- Il souffre d'un manque de sommeil. Il dort 5 à 6 heures par nuits. N'arrive pas à trouver le sommeil.
- Il n'arrive plus à prendre du plaisir.
- Il éprouve un désespoir. 'A quoi bon continuer à faire des efforts si c'est pour ne pas pouvoir vivre libre'».
- Il souffre d'être témoin de la détresse de ses parents ainsi que devoir assumer des tâches officielles et administratives car il est le seul à maîtriser suffisamment la langue. Cela lui arrive de penser à la mort mais sans la scénariser

En fin d'entretien Dav. énumère également des événements pouvant se rapporter au syndrome de stress posttraumatique :

- Il dit revoir des événements extrêmement violents précisions dont il a été témoin au El Salvador.
- Il fait également des cauchemars dans lesquelles il scénarise la mort de son père par des membres de gangs.

Dav. présente une symptomatologie qui demande des soins spécialisés et urgent afin de ne pas aggraver son état général. C'est en garçon en souffrance qui, pour des raisons externes, ne peut vivre un développement sain. Ces raisons externes ont des répercussions, psychologiques internes, qui, dans la période de l'adolescence peuvent avoir un impact majeur sur le reste de la vie de ce garçon. Un changement de lieu de vie et/ou un retour dans son pays d'origine représenteraient un risque tangible d'aggravation de son état de santé mentale.

Ce patient présente une réaction psychique et physique compatible avec ses déclarations.

J'espère que ces éléments cliniques vont (sic) apporteront un éclairage supplémentaire dans le traitement du dossier de mon patient. »

Dit attest, en de psychologische problemen dat het in kaart brengt, werden van de tafel geveegd door de besteden beslissing, die in dit verband stellen:

« Betrokkenen verwijzen naar de mentale gezondheid van het gezin en legt hiervoor de volgende verklaringen voor: verklaring opgesteld door CPMS psycholoog H.M. (ongedateerd) voor Dav.A., attestation de vulnérabilité psychologique nécessitant une prise en charge psychothérapeutique door psycholoog X.G. (dd. 25.11.2021) voor Dav.A. , attestation de nécessité de suivi psychothérapeutique door psycholoog X.G. (dd. 25.11.2021) voor meneer en mevrouw. Betrokkenen beweren dat de oudste zoon mogelijks lijdt aan een PTSS en dat er een risico zou zijn op ernstige psychologische gevolgen bij een terugkeer naar El Salvador. Dergelijke psychologische attesten vormen echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de

psychische problemen werden opgelopen of zullen verergeren. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan en of deze gesteldheid zal verergeren bij een terugkeer naar het land van herkomst. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem verteld, de medische problemen kan constateren. »

Verwerende partij neemt ook de vrijheid om het beroep van psycholoog volledig in diskrediet te brengen zonder enige wetenschappelijke basis. Ze beweert immers dat een psycholoog de omstandigheden waarin een mentale toestand is ontstaan niet kan verifiëren, omdat hij of zij afhankelijk zou zijn van wat de patiënt « vertelt ». De tegenpartij baseert 18 haar argument dus op ongefundeerde en valse beweringen.

Een dergelijke argumentatie zou betekenen dat elke vorm van psychologische attestatie tot niets gereduceerd zou kunnen worden, wat onzinnig en onuitvoerbaar is. Dit kan niet volstaan als een voldoende motivering, wat eerder werd bekritiseerd door uw Raad in haar arrest dd. 24.11.2023 terzake.

Verder stelt verwerende partij:

« Bovendien blijkt niet uit verklaringen/attesten dat betrokkenen niet in staat zouden zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden. Evenmin blijkt uit voorgelegde attesten dat betrokkenen niet in staat zijn de aanvraag tot machtiging tot verblijf in hun land van herkomst in te dienen. Er wordt niet aangetoond dat betrokkenen de psychologische hulp, mocht die nodig zijn, niet in het land van herkomst kunnen verkrijgen of dat zij aldaar geen beroep kunnen doen op de nodige psychologische begeleiding en opvolging. Het klopt dat er verwezen wordt naar een prise en charge psychothérapeutique voor Dav.A. en een suivi psychothérapeutique voor meneer en mevrouw, echter worden er geen bewijzen voorgelegd dat betrokkenen deze hulp en opvolging niet in het land van herkomst kunnen verkrijgen. We wijzen er tevens op dat het hierbij ging om een éénmalig consultatie, dit werd aangegeven door psycholoog X.G. zelf 'nous nous sommes rencontrés à une seule reprise cependant' en dat er geen nieuwe elementen werden toegevoegd aan het dossier die aangeven dat heden ten dagen sprake is van een psychologische opvolging zowel voor Dav.A. als voor meneer en mevrouw. Deze elementen verhinderen een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de wetgeving dan ook niet. »

Deze argumentatie slaat echter naast de kwestie. De vraag is niet of Dav.A. al dan niet in staat is om op een vliegtuig naar El Salvador te stappen. Wat dit attest in het licht brengt, is dat hij psychologische problemen ondervindt die, bij een terugkeer naar El Salvador, zouden verergeren. De verwerende partij had dus deze problemen onder het oogpunt van buitengewone omstandigheden die, gelet op zijn hoger belang, de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit België verantwoorden, wat in casu niet is geschied.

In haar arrest dd. 24.11.2023 had uw Raad inderdaad duidelijk gemaakt dat deze motivatie niet voldoende was om verzoekers' aanvraag onontvankelijk te verklaren:

« Verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij betogen dat het niet de vraag is of Dav. al dan niet op een vliegtuig kan stappen maar dat dit attest aan het licht brengt dat hij psychologische problemen ondervindt die bij een terugkeer zouden verergeren, wat volgens hen de indiening van de aanvraag in België zou verantwoorden. Verder wordt niet gemotiveerd waarom het psychologisch attest dat werd neergelegd in het kader van de aanvraag in casu niet dienstig is om 'concreet [te] verduidelijken of aan [te] tonen dat het belang van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst'.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht in het licht van het onderzoek naar het hoger belang van het kind is aangetoond. Het middel is in de besproken mate gegrond. De verwerend partij heeft geen argumenten bijgebracht die daar anders over zouden kunnen doen denken. »

Aan deze motivering werd geenszins tegemoetgekomen door de bestreden beslissing, die 19 opnieuw stelt dat er niet wordt aangetoond dat de familie de noodzakelijke psychologische hulp niet in hun land van herkomst zou kunnen vinden en dat uit de voorgelegde attesten niet zou blijken dat verzoekers niet in staat zijn om te reizen naar hun land van herkomst, wat feitelijk onjuist is, zoals uw Raad reeds stelde. De motivering van de bestreden beslissing slaat dus – opnieuw – totaal naast de kwestie en antwoordt geenszins op het aangetoonde feit dat een terugkeer naar El Salvador Dav.A. psychologisch ernstig zou schaden, omwille van een PTSS die bij terugkeer naar El Salvador zou verergeren, wat op zijn beurt zijn hoger belang zou schaden.

Verwerende partij tracht de moeilijkheid te omzeilen door (impliciet) te stellen dat « een éénmalig[e] consultatie » niet voldoende zou zijn om aan te tonen dat Dav.A. niet naar El Salvador zou kunnen terugkeren. Dit betreft echter een blote bewering en een overschrijding van de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, die niet bevoegd is om de concrete vaststelling van de psycholoog terzake, dat Dav.A. aan een PTSS die zou verergeren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, zonder meer te weerleggen. De vaststelling van een PTSS gebeurt gewoonlijk op basis van de DSM-IV (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, 4th Edition) die een reeks symptomen opsomt, die door een professioneel kunnen worden vastgesteld. De aanwezigheid van een zeker aantal van deze symptomen leidt tot een diagnose van PTSD, zoals in casu. Het is dan ook bijzonder grof vanwege verwerende partij om zonder meer (zonder de minste medische of wetenschappelijke onderbouwing, zonder Dav.A. ooit te hebben gezien en zonder enige juridische verantwoording) de vaststelling van de professionele psycholoog die de bewuste diagnose vastlegde, van de tafel te vegen omwille van het aantal keren dat deze psycholoog al dan niet de jongen heeft ontmoet...

Zodoende heeft verwerende partij opnieuw geenszins voldaan aan haar formele motiveringsplicht terzake, omwille van dezelfde redenen die reeds leidden tot een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing door uw Raad.

Deze motieven dienen dan ook hier herhaald te worden, en de bestreden beslissing opnieuw vernietigd omwille van een schending van de formele motiveringsplicht.

Zodoende heeft de bestreden beslissing de in het middel geviseerde bepalingen, o.m. degenen die het hoger belang van het kind beschermen, alsmede art. 9bis Vreemdelingenwet, geschonden.

12. Verder, waar de bestreden beslissing nog stelt:

« Verder verwijzen ze naar het hoger belang van de kinderen. Hierbij verwijzen ze naar het artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de observatie nr.15 van het Kinderrechtencomité en het artikel 22bis van de Grondwet. Deze elementen kunnen eveneens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Het feit dat hun kinderen in België hebben school gelopen, geeft aan dat hun recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert niets aan het feit dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat de scholing in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen verduidelijken of tonen niet concreet aan dat het belang van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen, zoals reeds aangehaald, immers niet dat hun kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. We wijzen er tevens op dat het oudste kind, gezien zijn leeftijd, reeds onderwijs moet hebben genoten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van het kind is. Immers, aangezien betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, wijzen we er nogmaals op, het in het belang van de kinderen is dat ze de administratieve situatie van de ouders volgen. Daarnaast merken we op dat betrokkenen niet aannemelijk maken dat hun kinderen geen enkele band meer zouden hebben met El Salvador. Betrokkenen en hun kinderen hebben immer de El Salvadoraanse nationaliteit en zijn in El Salvador geboren. Bovendien hebben betrokkenen ruim 43 (vrouw), 11 (Dav.A.) en 5 (Dan.A.) jaar in El Salvador verbleven. Er mag dan ook worden uitgegaan dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. »

Er wordt aldus nogmaals geen enkele rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen, noch met de neergelegde elementen dienaangaande. Het psychologisch attest van Dhr. G. toont inderdaad heel concreet aan dat een terugkeer naar El Salvador het hoger belang van Dav.A. zou schaden. Waar de bestreden beslissing dus stelt dat dit niet concreet zou worden aangetoond door verzoekers, mist ze feitelijke grondslag en miskent het gezag van gewijsde van het arrest van uw Raad geveld in dit dossier op 24.11.2023, die de eerste bestreden beslissing vernietigde omwille van het niet-in acht nemen van het hoger belang van de kinderen (en in het bijzonder van Dav.A.) terzake.

Verder benadrukken verzoekers nog dat het feit dat de kinderen van dit gezin in België verblijven en geschoold worden zeker niet hun eigen keuze was. Bijgevolg, door een kritiek te formuleren ten aanzien van de ouders van de familie, zonder de bijzondere situatie van de minderjarige kinderen in acht te nemen (terwijl hun situatie duidelijk anders is, ten minste op dit vlak), miskent verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht (plicht die van essentieel belang is wanneer het over de gezinsleven en het hoger belang van het kind gaat) en heeft zij haar beslissing niet op een voldoende manier gemotiveerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had al eerder gewezen op de schending van de motiveringsplicht wat dit betreft in een arrest dd. 24.11.2023. De huidige aangevochten beslissing biedt echter geen enkel soelaas wat dit betreft.

Op basis van het voorgaande heeft verwerende partij de in het middel genoemde bepalingen en beginselen geschonden.

Het middel is gegrond. ”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, worden tekortgedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat men moet kunnen vertrouwen op wat men niet anders kan opvatten dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van de overheid, zodat de door de overheid gewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. Het recht op rechtszekerheid is evenwel geen onbeperkt recht en moet onder omstandigheden wijken voor het legaliteitsbeginsel dat de rechtszekerheid en gelijkheid verzekert. De verwachtingen van de bestuurde mogen niet gegrond zijn op een onwettige praktijk en het recht op rechtszekerheid kan aldus niet worden ingeroepen indien dit leidt tot een beleid dat tegen de wettelijke bepalingen ingaat (RvS 30 november 2017, nr. 240.030)

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.2.2. In een eerste middelonderdeel hekelen verzoekers in essentie dat de verwerende partij elementen die verzoekers hebben laten gelden als “buitengewone omstandigheden” in hun aanvraag, met name elementen van integratie en van hun privé- en gezinsleven in België, principieel uitsluit, zonder dat deze elementen uitgesloten zijn door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zonder dat de verwerende partij een voldoende motivering daaromtrent geeft. Zij stellen dat de verwerende partij niet voldoende uitlegt waarom de uitstekende integratie van het hele gezin in België, de verschillende opleidingen gevolgd door verzoekers, het feit dat de burgemeester van de gemeente waar ze wonen de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangeschreven om hun regularisatie te vragen, het feit dat het OCMW van Plombières herhaaldelijk heeft gesteld hen te werk te willen stellen, niet van dien aard zijn dat zij het vertrek uit het grondgebied en het verblijf in El Salvador voor het uitvoeren van de administratieve procedures en de tijd die nodig is om een machtiging tot verblijf te verkrijgen, excessief bemoeilijken. Het is nochtans duidelijk dat de (nauwe) banden

die het gezin in België heeft opgebouwd, een lange afwezigheid van het Belgisch grondgebied bemoeilijkt, aldus verzoekers.

De Raad wijst erop dat verzoekers de bestreden beslissing verkeerd lezen.

In fine van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de elementen van integratie, met name dat verzoekers "Frans hebben geleerd, dat betrokkenen goed geïntegreerd zijn en graag gezien, dat het OCMW van Plombières heeft beloofd hen te werk te stellen indien hun verblijf zou worden geregulariseerd, de attesten slagen lessen Frans het attest van de voetbalclub, bewijs van inschrijving op de muziekschool, attest van bijwonen van de protestantse kerk van Verviers door het gezin", niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

Deze passage is in wezen de conclusie van wat eraan voorafgaat. Immers, de verwerende partij heeft eerder onderzocht of het privéleven van verzoekers en hun kinderen in België van die aard is dat een tijdelijke terugkeer om hun aanvraag in te dienen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn. Er wordt uitvoerig gemotiveerd dat niet is aangetoond dat de opgebouwde socio-economische banden (i.e. het privéleven en de integratie) zodanig hecht zijn of dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheid dat zelf een tijdelijke terugkeer naar El Salvador is uitgesloten. Met het onderzoek naar het privéleven zijn dus alle door verzoekers opgesomde elementen inzake hun integratie meegenomen en niet principieel uitgesloten, zoals zij ten onrechte beweren. Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om in het licht van deze beoordeling vast te stellen dat de elementen van het privéleven niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend maar behoren tot de gegrondheid ervan. Het standpunt van de verwerende partij is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Door de loutere herhaling van de elementen die ze in hun aanvraag hadden aangevoerd, tonen verzoekers niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij ondeugdelijk zou zijn.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch van de zorgvuldigheids- en de formele motiveringsplicht, noch van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel blijkt niet.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

2.2.3. In een tweede middelonderdeel betogen verzoekers dat hun privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en daar inbegrepen het hoger belang van de kinderen, niet voldoende in acht is genomen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM

6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

Verzoekers verwijzen naar het eerdere vernietigingsarrest van de Raad en menen dat de motivering inzake het hoger belang van het kind, waarop de vernietiging toen was gebaseerd, nog steeds onvoldoende, oppervlakkig en gestereotypeerd is. Zij stellen dat bij vergelijking van de argumenten in de thans bestreden beslissing met het argument dat in de vorige, vernietigde beslissing werd gegeven, geen nieuw element of aanvullend argument wordt toegevoegd om aan te tonen dat in casu rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind. Verzoekers hekelen dat geen rekening wordt gehouden met enerzijds het gegeven dat hun kind Dan. bij zijn aankomst in België vier jaar oud was, bijna de helft van zijn leven in België heeft doorgebracht en enkel hier in deze taal geschoold is geweest, en anderzijds het gegeven dat hun kind Dav. lijdt aan psychologische problemen die door een psycholoog in kaart werden gebracht in een attest dat werd gevoegd aan het dossier in de aanvulling van 29 november 2021.

Wat Dan. betreft, had de Raad in zijn arrest nr. 297 623 van 24 november 2023 vastgesteld dat het niet zorgvuldig is zonder meer te stellen dat *“gezien de leeftijd van de kinderen, zij reeds onderwijs moeten hebben genoten in het land van herkomst”*, aangezien Dan. bij het indienen van het verzoek om internationale bescherming in België net geen vijf jaar oud was. In tegenstelling tot wat verzoekers betogen, is de verwerende partij in de thans bestreden beslissing wel tegemoetgekomen aan deze onzorgvuldigheid. Zij beperkt deze vaststelling thans terecht tot het oudste kind. Waar verzoekers er, wat het jongste kind Dan. betreft, op wijzen dat de motivering geen rekening houdt met het feit dat hij bij aankomst in België vier jaar oud was en ondertussen bijna de helft van zijn leven in België heeft doorgebracht en enkel in deze taal geschoold werd, moet erop worden gewezen dat over het belang van de kinderen in het algemeen wordt gemotiveerd:

- dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is en dat het in het socio-economisch belang is van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen;
- dat niet wordt aangetoond dat de banden die de kinderen zijn aangegaan in België de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun socio-economisch leven zodanig gebonden zijn aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar El Salvador is uitgesloten;
- dat uit de steunbetuigingen en getuigenverklaringen niet is uit te maken dat de opgebouwde socio-economische banden zodanig hecht zijn dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid;
- dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied impliceert die geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt;
- dat niet is aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is;
- dat het feit dat de kinderen in België hebben school gelopen, aangeeft dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd als tijdelijke oplossing om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen, maar niets verandert aan het feit dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten;
- dat een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze tegen het belang van het kind is en dat het in het belang van de kinderen is dat ze de administratieve situatie van hun ouders volgen;
- dat betrokkenen niet aannemelijk maken dat hun kinderen geen enkele band meer zouden hebben met El Salvador. Betrokkenen en hun kinderen hebben immers de El Salvadoraanse nationaliteit en zijn in El Salvador geboren. Bovendien hebben betrokkenen ruim 43 (mevrouw), 42 (meneer). II (Dav.A.) en 5 (Dan.A.) jaar in El Salvador verbleven. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen op de hoogte zijn van de taal en cultuur van het land van herkomst, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Verzoekers benadrukken dat het feit dat de kinderen van dit gezin in België verblijven en geschoold worden zeker niet hun eigen keuze was en de verwerende partij bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door een kritiek te formuleren ten aanzien van de ouders, zonder de bijzondere situatie van de minderjarige kinderen in acht te nemen die op dit vlak duidelijk anders is. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat dit slechts

één van de motieven is waarmee de verwerende partij in wezen te kennen geeft dat de scholing en het verblijf van de kinderen in België op zich geen rechten doet ontstaan in de gestelde omstandigheden. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit aspect, naast alle andere vaststellingen in verband met het hoger belang van de kinderen, meeneemt in haar beoordeling of de scholing van de kinderen een buitengewone omstandigheid vormt. Verder kan alleen maar worden vastgesteld dat geen concrete argumenten worden bijgebracht tegen de motivering, voor zover die betrekking heeft op het jongste kind Dan.

Wat betreft de psychologische problemen van het oudste kind Dav., had de Raad in zijn vernietigingsarrest het volgende gesteld:

“Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat “betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat het belang van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst” en dat “een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze [...] tegen het belang van de kinderen is”.

De verzoekers wijzen er echter terecht op dat zij een attest hebben neergelegd waaruit blijkt dat het kind Dav., geboren in 2008, mentale problemen heeft omwille van de onzekerheid van zijn situatie en een terugkeer naar het land van herkomst deze problemen kan verergeren. Zij stellen dat de beoordeling van dit attest, verderop in de bestreden beslissing, naast de kwestie is. Deze beoordeling luidt als volgt:

“Wat betreft de aangehaalde argumenten en verwijzingen naar de psychologische toestand van het gezin. Betrokkenen leggen geen medische stukken van een arts voor waaruit zou blijken dat de medische toestand van betrokkenen hen zouden verhinderen om te reizen. De psychologische problemen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid”

Verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij betogen dat het niet de vraag is of Dav. al dan niet op een vliegtuig kan stappen maar dat dit attest aan het licht brengt dat hij psychologische problemen ondervindt die bij een terugkeer zouden verergeren, wat volgens hen de indiening van de aanvraag in België zou verantwoorden. Verder wordt niet gemotiveerd waarom het psychologisch attest dat werd neergelegd in het kader van de aanvraag in casu niet dienstig is om “concreet [te] verduidelijken of aan [te]tonen dat het belang van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst”.

Verzoekers betogen dat aan deze motivering geenszins werd tegemoetgekomen door de thans bestreden beslissing, die opnieuw stelt dat er niet wordt aangetoond dat de familie de noodzakelijke psychologische hulp niet in hun land van herkomst zou kunnen vinden en dat uit de voorgelegde attesten niet zou blijken dat verzoekers niet in staat zijn om te reizen naar hun land van herkomst, wat feitelijk onjuist is, zoals de Raad reeds stelde. De motivering van de bestreden beslissing slaat dus – opnieuw – totaal naast de kwestie en antwoordt geenszins op het aangetoonde feit dat een terugkeer naar El Salvador Dav. psychologisch ernstig zou schaden, omwille van een PTSS die bij terugkeer naar El Salvador zou verergeren, wat op zijn beurt zijn hoger belang zou schaden, aldus verzoekers.

De Raad stelt vooreerst vast dat hij, in strijd met wat verzoekers thans willen laten gelden, in zijn vernietigingsarrest nr. 297 623 niet heeft vastgesteld dat het feitelijk onjuist is dat “uit de voorgelegde attesten niet zou blijken dat verzoekers niet in staat zijn om te reizen naar hun land van herkomst” en evenmin dat zou zijn aangetoond dat “een terugkeer naar El Salvador Dav. psychologisch ernstig zou schaden, omwille van een PTSS die bij terugkeer naar El Salvador zou verergeren, wat op zijn beurt zijn hoger belang zou schaden”. In het arrest werd er enkel op gewezen dat het niet de vraag is of Dav. al dan niet op een vliegtuig kan stappen, maar dat het voorgelegde attest aan het licht bracht dat hij psychologische problemen ondervindt die bij een terugkeer zouden verergeren wat volgens verzoekers een buitengewone omstandigheid uitmaakt en dat daarover niet afdoende werd gemotiveerd.

In de thans bestreden beslissing wordt het volgende gesteld aangaande de psychologische problemen van Dav.:

“Betrokkenen verwijzen naar de mentale gezondheid van het gezin en legt hiervoor de volgende verklaringen voor: verklaring opgesteld door CPMS psycholoog H.M.(ongedateerd) voor Dav.A. , attestation de vulnérabilité psychologique nécessitant une prise en charge psychothérapeutique door psycholoog X.G.(dd. 25.11.2021) voor Dav.A. , attestation de nécessité de suivi psychothérapeutique door psycholoog X.G.(dd. 25.11.2021) voor meneer en mevrouw. Betrokkenen beweren dat de oudste zoon mogelijks lijdt aan een PTSS en dat er een risico zou zijn op ernstige psychologische gevolgen bij een terugkeer naar El Salvador. Dergelijke psychologische attesten vormen echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de psychische problemen werden opgelopen of zullen verergeren. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige

zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan en of deze gesteldheid zal verergeren bij een terugkeer naar het land van herkomst. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem verteld, de medische problemen kan constateren.

Bovendien blijkt niet uit verklaringen/attesten dat betrokkenen niet in staat zouden zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden. Evenmin blijkt uit voorgelegde attesten dat betrokkenen niet in staat zijn de aanvraag tot machtiging tot verblijf in hun land van herkomst in te dienen. Er wordt niet aangetoond dat betrokkenen de psychologische hulp, mocht die nodig zijn, niet in het land van herkomst kunnen verkrijgen of dat zij aldaar geen beroep kunnen doen op de nodige psychologische begeleiding en opvolging. Het klopt dat er verwezen wordt naar een prise en charge psychothérapeutique voor Dav.A. en een suivi psychothérapeutique voor meneer en mevrouw, echter worden er geen bewijzen voorgelegd dat betrokkenen deze hulp en opvolging niet in het land van herkomst kunnen verkrijgen. We wijzen er tevens op dat het hierbij ging om een éénmalig consultatie, dit werd aangegeven door psycholoog X.G. zelf 'nous nous sommes rencontrés é une seule reprise cependant' en dat er geen nieuwe elementen werden toegevoegd aan het dossier die aangeven dat heden ten dagen sprake is van een psychologische opvolging zowel voor Dav.A. als voor meneer en mevrouw. Deze elementen verhinderen een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de wetgeving dan ook niet."

De Raad stelt vast dat in de thans bestreden beslissing wel uitgebreider wordt gemotiveerd over het voorgelegde psychologisch attest inzake Dav. en de vraag of dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt of zijn hoger belang schendt. Er wordt met andere woorden tegemoet gekomen aan de bij het vernietigingsarrest vastgestelde gebreken. Het komt aan verzoekers toe om aan te tonen dat deze motieven alsnog niet afdoende zijn of in strijd zijn met het hoger belang van het kind in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers hekelen dat de verwerende partij het beroep van psycholoog volledig in diskrediet brengt zonder enige wetenschappelijke basis. Zij menen dat het argument dat een psycholoog de omstandigheden waarin een mentale toestand is ontstaan niet kan verifiëren, omdat hij of zij afhankelijk zou zijn van wat de patiënt "vertelt", dus gebaseerd is op ongefundeerde en valse beweringen. Zij betogen dat een dergelijke argumentatie zou betekenen dat elke vorm van psychologische attestatie tot niets gereduceerd zou kunnen worden, wat onzinnig en onuitvoerbaar is. Zij verwijzen ook naar het voorgaande vernietigingsarrest waarin de Raad dit argument reeds heeft bekritiseerd.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, de Raad dit argument niet heeft bekritiseerd in het vernietigingsarrest. Daarenboven wijst de Raad erop dat de verwerende partij het beroep van psycholoog niet in diskrediet brengt maar er enkel, terecht, op wijst dat psychologische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de psychische problemen werden opgelopen of zullen verergeren, aangezien een psycholoog weliswaar vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan en of deze gesteldheid zal verergeren bij een terugkeer naar het land van herkomst, gelet op het feit dat hij afhankelijk is van wat de patiënt hem vertelt. Verzoekers maken niet aannemelijk dat dit motief onjuist of kennelijk onredelijk is.

Hoe dan ook is dit niet het enige motief waarom de psychologische problemen van Dav. niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Zo heeft de verwerende partij ook vastgesteld dat het psychologisch attest is gebaseerd op een eenmalige consultatie.

Verzoekers brengen hier tegenin dat de verwerende partij een blote bewering maakt en haar bevoegdheid overschrijdt door te stellen dat een eenmalige consultatie niet voldoende zou zijn om aan te tonen dat Dav. niet naar El Salvador zou kunnen terugkeren. Zij wijzen erop dat de verwerende partij niet bevoegd is om de concrete vaststelling van de psycholoog terzake, met name dat Dav. aan een PTSS lijdt die zou verergeren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, zonder meer te weerleggen. De vaststelling van een PTSS gebeurt gewoonlijk op basis van de DSM-IV (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, 4th Edition) die een reeks symptomen opsomt, die door een professioneel kunnen worden vastgesteld en de aanwezigheid van een zeker aantal van deze symptomen leidt tot een diagnose van PTSD, zoals in casu, aldus verzoekers. Het is dan ook bijzonder grof vanwege verwerende partij om zonder de minste medische of wetenschappelijke onderbouwing, zonder Dav. ooit te hebben gezien en zonder enige juridische verantwoording de vaststelling van de professionele psycholoog die de bewuste diagnose vastlegde, van de tafel te vegen omwille van het aantal keren dat deze psycholoog al dan niet de jongen heeft ontmoet, zo stellen zij.

De Raad wijst er echter op dat het voorgelegde psychologisch attest de diagnose van PTSS niet vastlegt, maar louter stelt dat Dav. aan het einde van het interview ook gebeurtenissen vermeldt die “mogelijk” verband houden met het posttraumatisch stresssyndroom (*“En fin d’entretien Dav. énumère également des événements pouvant se rapporter au syndrome de stress posttraumatique”*). Verder gaan verzoekers ook voorbij aan het bijhorend motief, met name dat er geen nieuwe elementen werden toegevoegd aan het dossier die aangeven dat heden ten dagen sprake is van een psychologische opvolging voor Dav.. Ook dit motief laten zij ongemoeid.

Wat er ook van zij: de verwerende partij heeft er ook op gewezen dat uit het attest niet blijkt dat Dav. niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden en dat niet wordt aangetoond dat Dav. de psychologische hulp - mocht die nodig zijn - niet in het land van herkomst kan verkrijgen of dat hij aldaar geen beroep kan doen op de nodige psychologische begeleiding en opvolging. In tegenstelling tot wat verzoekers willen laten uitschijnen, is dit een nieuw motief waarover de Raad zich niet heeft uitgesproken in het eerdere vernietigingsarrest en dat door verzoekers op geen enkele wijze wordt ontkracht, zodat het onverminderd overeind blijft.

Gelet op al het voorgaande tonen verzoekers niet in concreto aan dat de verwerende partij ondeugdelijk, in strijd met de vernietigingsmotieven van het arrest nr. 297 623 of in strijd met het hoger belang van het kind heeft geoordeeld dat de psychologische problemen van Dav. een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de wetgeving niet verhinderen.

Verzoekers’ betoog dat geen nieuw element of aanvullend argument wordt toegevoegd om aan te tonen dat in casu rekening werd gehouden met het hoger belang van hun kinderen, mist dus feitelijke grondslag. Door vaagweg en in het algemeen te stellen dat de motivering nog steeds onvoldoende, oppervlakkig en gestereotypeerd is, gaan zij voorbij aan de motieven in de bestreden beslissing die wel degelijk concreet ingaan op de situatie van verzoekers en hun kinderen en tonen ze niet aan dat deze motieven ondeugdelijk zouden zijn.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht en van het hoger belang van het kind in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

2.2.4. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS